

[Justitsministeren]

Hvad angår det tredje ændringsforslag til § 28, stk. 2, nr. 3, er der mere realitetsforskel, end der er de to andre steder. Her foretrækker vi det forslag, der er stillet af mig, fordi vi gerne vil have ensartethed og ikke vil risikere den pression, der kan blive tale om fra personalegrupper, uden at man direkte får anført, hvad der begrundes, at man i dette tilfælde vil tilsidesætte hensynet til tavshedspligten over for andre myndigheder, således at man kan få forskellige afgørelser; det synes jeg er uheldigt.

Men som sagt regner jeg disse spørgsmål for mindre ting i forbindelse med hele lovkomplekset. Hr. Estrup talte om nødvendigheden af en profil i denne sag. Ja, jeg kan da godt se, at det undertiden kan være nødvendigt med en profil, men hvis man vil igen med en omfattende lovgivning, hvor man igennem 12 år forgæves har diskuteret sagen uden at nå til ende, synes jeg, der er noget, der er vigtigere end at vise denne profil, nemlig at nå frem til en afgørelse. Det synes jeg flere har virket for at vi skulle gøre, og hvis man så indgår en aftale som den, der blev indgået med hr. Erik B. Smith på en også for mig at se fornuftig måde, så kan man selvfølgelig ikke tage alle mulige spørgsmål op igen.

Jeg synes, det væsentlige har været – og det synes jeg er blevet tilskyndet igennem denne aftale – at folketinget nu ville sige: vi kan ikke blive ved med at diskutere den sag, nu må vi have gennemført offentlighedsloven og forvaltningsloven, således at vi kan give borgerne et tilbud om større sikkerhed på det område. Det er det, der er sket igennem fornuftige aftaler her i folketinget, og trods disse mindre ting, der diskuteres her, går jeg da også ud fra, at vi alle kan være enige om at vedtage lovene her ved tredjebehandlingen, således at det kan blive enstemmigt.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Justitsministeren fremhævede, at det jo havde taget 12 år at nå frem til en revision af offentlighedsloven. Jeg er helt enig med justitsministeren i, at det ikke er noget, man kan gå og lave om hver anden dag; det er noget, forvaltningen og borgerne skal have tid til at indrette sig på. Når justitsministeren åbenbart er enig i baggrunden, enig i den

retstilstand, som mindretallet ønsker at fremme med det ændringsforslag, der er fremsat til forvaltningsloven, kan det derfor også undre mig, at det så ikke må stå i loven. Det kan jo være ganske mange år, før vi får lejlighed til at revidere den offentlighedslov igen.

Jeg vil godt sige til socialdemokratiet, at det kan undre mig utrolig meget, at man ikke kan gå ind for dette ændringsforslag. Forslaget har faktisk befundet sig i betænkningerne, lige siden de var fremme første gang, netop fordi det er et spørgsmål, hvor miljøet kontra økonomien støder sammen. I så oplyst et spørgsmål må vi altså konstatere, at socialdemokratiet viger i spørgsmålet om miljø kontra økonomi, og det er vist ikke lige det, der er lagt op til fra det partis side.

(Kort bemærkning).

Estrup (RV):

Jeg vil da gerne bekræfte over for justitsministeren, at vi naturligvis stemmer for lovforslagene, og at vi også i det store og hele er godt tilfredse med dem. Jeg synes, vi er nået langt, og jeg synes, det er godt, at vi er nået frem til at få dem til afstemning.

Men der var en af justitsministerens bemærkninger, der undrede mig, nemlig den, hvor justitsministeren henviste til en aftale med hr. Erik B. Smith. Var det en særlig aftale, eller var det den aftale, som man kunne sige blev indgået i retsudvalget? For i så fald synes jeg, at det har uheldige virkninger, præcedensskabende virkninger, hvis retsudvalget ikke fremover kan afgive en beretning uden at være bundet ved afstemninger ved tredje behandling.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jo, selvfølgelig kan retsudvalget da gøre, nøjagtig hvad retsudvalget ønsker, og det kan de enkelte medlemmer.

Jeg har udtalt mig om, at de drøftelser, der fandt sted i sommer, har befordret denne lovgivning, og jeg har fremhævet, at det synes jeg var langt, langt vigtigere, end om man på et eller andet mindre betydningsfuldt punkt kunne fremhæve sin profil. Det er det, jeg har fremhævet, for ellers når vi jo ingen steder i folketinget, hvis ikke vi en gang imellem i forbindelse med et stort lovgivningskompleks kan tale sammen om tingene, sådan at vi kommer frem til et resultat. Og